

МАЙКА

Гръдь накичила съ иглика,
ясна пролѣтъ грижно вика,
грижно вика, тихомъ шета
низъ джбрави и полета.

Тамъ си никнатъ самъ-самички
росни, мънички тревички.

И отъ хиляди черупки
и незнайни малки дупки

пакъ подаватъ се главици,
съ бистри, радосни очици.

Нѣжна пролѣтъ — майка сѣща —
въ хладни нощи ги прегръща,

съ тъмна черга ги завива
и ги люлка и приспива.

И разкрила ясна пазва,
ясна приказка разказва.

Какъ надъ хълми и долини
огнень Слънчо пакъ ще мине:

погледътъ му — златъ и галень,
поясътъ му — алень, алень...

Асень Разцвѣтниковъ